1 80’ini 1
2 Annan sang 1
3 Dupultsong 2
4 Eg flýggi til tónleikin 3
5 Eg siti so eina 4
6 Eins og áarstreymur rennur 5
7 Eitt sunnukvøld í plantasjuni 6
8 EM’arin 7
9 Eros 8
10 Fagra blóma 9
11 Herbergið 9
12 Høgra jam 11
13 Í góðum veðrið hann dyrgdi 12
14 Í Kána eitt kvøldið 14
15 Kom og dansa 15
16 Kvøld á Tinganesi 16
17 Lívsmynd 17
18 Ljóðmynd 18
19 Miðalhampamaðurin 19
20 Minnist tú gildið 20
21 Mítt land 21
22 Morgun 22
23 NáND 23
24 Ró 24
25 Nummar 25
26 Rundferðin 26

27 Seinasta vaktin 27
28 Sildavalsurin 28
29 Syngja sama lag 29
30 Tú 30

1 80’ini

Eg vakni, men vil bara balla meg inn,
øll ting tykjast tyngri og tyngja mítt sinn
Sjálvt morgunin boðar ein skýmligan dag
So veit eg tað hjálpir at syngja eitt lag

Eg í 80’inum livi, syngi og skrivi
Um okkum, sum her eru til
Tá gott er at flenna, práta og kenna
Ein kærleik’ — har alt verður til
Har alt ber til, har eg verði til

So veit eg, úr degnum lætnar eitt skýggj
í dansinum kanska eitt fitt lítið fríggj
Við vinum eg skáli eina heilsu um frið
Og sangurin byrjar og øll syngja við

Vit elska og liva, syngja og skriva
Um heimin, vit øll hoyra til
Og vit vilja øll flenna, práta og kenna
Ein kærleika har alt verður til
Har alt ber til, har eg verði til

2 Annan sang

Her standi eg í havnargøtum og lýði á
Meðan hinumegin vegin
Stendur kinnreyð og fegin
Hon og sigur frá

Um hin stóra dagin, tá ið hon friðin fann,
Og eg hugsi við mær sjálvum
At tann friðin sum eg átti

Tók hon við sær tá.

Fyrr sang hon sangir um kerligheit
Um erotikk yvirhøvur
Nú syngur hon um tað stóru herligheit
Sum hon fann millum systrar og brøður

Hennara mjúka rødd ein kaldan vetrardag
Vekir minnir, sum eg royni
Krógva burtur, men eg gloymi
Bæði tíð og stað.

Hómi annan sang og onnur eygnabrá
Og eg hugsi við mær sjálvum
At eg havi altíð verið hálvur
Líka síðan tá.

3 Dupultsong

Hygg, nú var hon hvít og rein
lat seg í so fína
segði tú, og hugdi út
og farið er at skýma…

Men tú ert eisini rein sum snjó,
og hárið fagurt glansar,
varrarnar sum hjartablóð
og allar kenslur dansa.

– hóast kavin liggur tjúkkur nú
yvir bø og ong
so er tað sum í tropunum
í okkara dupultsong

Tað sum dagur ikki sá,
kann náttin ofta hoyra,
segði tú, og streyk mær blítt
og beyt meg lætt í oyra.

– hóast kavin liggur tjúkkur nú…

Dagar fáa ofta rós
tá sól til viða fer,
men tú mín góða
ikki fyrr enn morgun aftur er

– hóast kavin liggur tjúkkur nú…

4 Eg flýggi til tónleikin

Eg spyrji meg sjálvan
hvar gongur mín leið
ár undan ári
frá juni til mai

Ferðist í blindum
í kærleikans magt
og eg skilji ei alt tað
sum tú hevur sagt

Eg flýggi til tónleikin
kenslur innan úr mær
koma via tónleikin
og hann útihýsir tær
Eg spyrji meg sjálvan
hvar gongur mín leið
tú og eg hvørt um annað

áh, eg orki ei meir

Eg flýggi til tónleikin…

5 Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvøld
og hugsið um teg, mín elskaða
nú sólin ferð niður og náttin gerst køld
og stjørnunar glitrað himni á.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians gøtur fjøll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur eru saman her
við longsli eg taki teg í favn aftaná
hesa longu vandamiklu ferð
og teski títt elskaða navn.

Eg reið mær avstað til Texas bý
yvir prerians gøtur fjøll og líð
eg reið mær henda langa veg
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, mín saðil og eg.

6 Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdagarð;
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skrýddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit pjøkan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendi bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarsong.

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,

snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

7 Eitt sunnukvøld í plantasjuni

Eitt sunnukvøld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá eitt
sunnukvøld í plantasjuni.

Tey tosa um stjørnur og mána
sita eina løtur og gána, men so loypa
tey upp við ein hvøkk –
tað var nakað, sum gjørdi tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá eitt
sunnukvøld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
:/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein

tað var hetta, sum gjørdi tey kløkk –
eitt sunnukvøld í plantasjuni.

O, góða…

8 EM'arin

Hvít sum kavi, blá sum havið
reyð sum blóðið, tað eru vit
Runt um allar fótbóltsvøllir
buka vit tær stóru stjørnur
Fá vit eru, men tó vit kunnu
standa saman her og nú

Malargrót og hømiliur
seyðarhøvd og skerpikjøt
turran fisk og grind og spik
alt tað hava vit

Hvít sum kavi, blá sum havið
reyð sum blóðið, tað eru vit
Runt um allar fótbóltsvøllir
buka vit tær stóru stjørnur
Fá vit eru, men tó vit kunnu
standa saman her og nú

Málini vit kunnu skora
tá ið harðast leikar á
Verjan stinn sum Føroya fjøll
og vit syngja øll

Hvít sum kavi, blá sum havið…

9 Eros

Vilt tú ikki sita her
eina løtu nú hjá mær
so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær.

Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
legg teg bara her so væl
fevn og kroyst mín kropp

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær

Nú sólin sendir geislar inn
í eina lítla lon so veik
har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í

Tú mást ei fara heim í kvøld
verð nú her hjá mær
so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær

10 Fagra blóma

Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð? Eina
blómu tó eg kenni, fagrast
hon av øllum er, sjálvt ei
rósan líkist henni:
Tað er hon, eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
følna tá ið heystið er. Mín hon
blóma man alt árið, um so
kalt og kavi er. Einaferð hon
bert kann blóma, følnar hon,
eg følni við. Fylgja skal eg
blómu míni til tann síðsta
hvíldarfrið.

11 Herbergið

Vit eru heimleysir,
Og vit hava ongar pengar.
Renna runt í Havnini,
Sum nakrir ólukku fangar
Fólk tey flenna, tá vit koma framvið.
Aldrin er tað nakar, sum situr við okkara lið.

Vit búgva á Herberginum.
Vit hava eina heila madrass í part.
Vit gingu einaferð í skúla,
Men har hava vit einki lært.
Vit búgva á Herberginum.

Vit hava eitt heilt jogurt í part.
Vit dugdu einaferð at arbeiða,
Men nú hava vit gloymt alt,
Sum vit hava lært,
Sum vit hava lært.

Her eru grønlendarir.
Tað kemur ein nýggjur hvørt ár.
Og teir verða genspleisaðir,
tá eggini eru klár.
Ja ja, fólk tey flenna,
tá teir koma framvið.
Aldrin er tað nakar, sum situr við teirra lið.
Jaja.

Vit búgva á Herberginum.
Vit hava eina heila madrass í part.
Vit gingu einaferð í skúla,
men har hava vit einki lært.
Vit búgva á Herberginum.
Vit hava eitt heilt jogurt í part.
Vit dugdu jú einaferð at arbeiða,
men nú hava vit gloymt alt
sum vit hava lært, sum vit hava lært,
sum vit hava lært, sum vit hava lært.

12 Høgra jam

Eg fái einki konufólk
hvat skal eg gera við tað.
Eg brúki skúm og clearasil
og havið enntá verið í bað

Eg havið eina stóra nós
hvat skal eg gera við tað
Flúgvuoyrur, yvirbit
men mamma sigur; legg tú ei í tað

[Niðurlag]
Eg brúki høgru
men hvat hjálpir tað
Havið entá Filmnet
men bara mikudag (tá er mamma í bað)

Nógvar vinir havið eg
hjá teimum er tað lætt
Men hvørja fer eg royni meg
tá hendur okkurt yvir mega flatt

[Niðurlag]

So ein dagin hendi tað
at eg damu fekk (ná)
Hon kundi fingið ein og hvønn
men hon valdi meg og vil sluppu okkum vekk

Tá vit vóru komin heim
vit lótu okkum úr
Eg hevði ikki Rambo kropp
men sjálvt ikki tá bleiv hon súr

[Niðurlag]
Hon var nú nakin
tað skuldi henda í dag
Eg var so spentur
tá hon legði seg á knæ (sovrit hevði eg aldrin sæð)

Tá vit skuldu gera tað
hitt freka tú veist
Tá var eg eitt nervavrak
sum ikki vildi reisa seg, mítt beist

[Niðurlag]
Hettar var søgan
um hvat kann henda tær
Um tú ert ov spentur
og sjálvdan damu fær (ja)

Tú brúkar høgru
hvønn tann einasta dag
Og kanska Filmnet
men hvat, ja hvat hjálpir tað

13 Í góðum veðrið hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi heilt
uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturin er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola

og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni so keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
havinum riturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað, hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina føroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin sum dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.

Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hørð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðri hann dyrgdi
har uppi við Eystfalsker

14 Í Kána eitt kvøldið

Í Kána eitt kvøldið við veitslunnar borð
– Hey, skál, drekkið í botn –
sat hugtungur mangur, og fá vóru orð.
– Lat okkum tøma glasið í botn.

Tí mjøður var uppi, og als einki vín,
– Hey, skál, drekkið í botn –
burt gamalur raggar um eystaru sýn.
– Lat okkum tøma glasið í botn.

Tá mælti Várharra, tað er ikki gott,
– Hey, skál, drekkið í botn –
at menn ganga turrir í Kána á nátt.
– Lat okkum tøma glasið í botn.

So gjørdi hann vatnið til perlandi vín
– Hey, skál, drekkið í botn –
og bar hinum gamla um eystaru sýn.

– Lat okkum tøma glasið í botn.

Hann mælti tey orðini mergjað og reyst:
– Hey, skál, drekkið í botn –
góð kvinnan er manni, tó vínið er best.
– Lat okkum tøma glasið í botn.

Tá frøddist hin gamli, hann kom fram um sýn,
– Hey, skál, drekkið í botn –
fór kvøðandi heim eftir vegnum um vín.
– Lat okkum tøma glasið í botn.

Hann leskaði seggir, ja leskar teir enn
– Hey, skál, drekkið í botn –
vælsignaði, drekkið nú kvinnur og menn.
– Lat okkum tøma glasið í botn.

15 Kom og dansa

Kom og dansa, hjartans kæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívgandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær
streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: „Eg elski teg!"
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt.

16 Kvøld á Tinganesi

Stilla kvøldarmyrkrið lokkar ljósini fram
á skipum ið liggja við kai
tey speglast í smáum aldum á vánni
hetta forsummarskvøld í mai

Á Tinganesi siti eg og droymi
meg stillisliga upp um dagsins stríð
og allar mínar trupulleikar gloymi eg
uttanfyri stað og nakra tíð

Ein hvítur plastikposi stendur undir míni lið
fullur av grønum skaldadrykki
og endurljóð stendur úr turrari hellu
tá propparnar av eg rykki

Eg murri eina vísu um tað gleði
sum einans varir eina lítla stund
og hvørvur tá ið líður móti degi
tá jørðin aftur fer at blíva rund

Ein reynafrensur heldur konsert í onkrum skoti
á Bursatanga sita tvey og fríggja

og orðini tey teska hoyrast yvir alla vánna
til ein gomul likka setir seg at skríggja

Rundan um meg er alt gleðisrómur
sjálvt mánin er í sera góðum lag
men nú er posin við at vera tómur
eg reisist tí og vingli so avstað.

17 Lívsmynd

Enn eri eg ungur
Og enn í góðum lag
Mær tørvar onki føðibræv
Til at prógva tað.

Eg minnist ei mín barnadóp
Og mína grulvutíð
Nú eri eg nóg vaksin til
At skilja hvat og hví.

Eg vil elska
Eg vil syngja
Eg vil fevna kærleikan
Eg vil leita til tey støð
Har eg finni sannleikan

Lívið er mítt listarverk
Eg máli jú hvønn dag
Um eg fylli hundrað ár
Ei liðugt verður tað

Vónin er at myndin mín
Ein mildan skugga fær
Tá fólk í øllum heiminum

Frælsið ogna sær.

Eg vil elska
Eg vil liva
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so nógvum menniskjum
Sum altíð vilja tað.

Vilja gráta
Vilja flenna
Ynskja frið í heiminum
Og við álit á hvønn annan
Læra mangt av lívinum.

18 Ljóðmynd

Myrkrið sígur yvir tekjur
leggur skuggar undir trø
guitarljóð úr einum glugga
spæla sorgarbundin løg

Út í kvøldið hoyrist látur
lokkar fram eitt lítið bros
hoyri gneggj frá einum hesti
og úr bønum vættratos

Reyðar baklyktir á vegnum
bilar strúka skjótt framvið
myrkir skuggar undir steyrum
fólk ið ganga lið við lið

Eg tømi enn ein kopp af kaffi
murri við til lívsins ró
leggi høvdið á mín kodda

sovni inn til kvøldsins ljóð

19 Miðalhampamaðurin

Eg eri bert ein miðalhampamaður
mítt hár er hvørki skitið sítt
hvønn sunnudag tá gangi eg við slipsi
eg kenni munin millum mítt og títt

Eg eri hvørki kommunistur ella provo
eg brúki ei Dimmu sum skoynisopp
eg blaki ei við borðiski á tingi
og tá tey roykja hasj eg sigi stopp

Hvønn mikudag eg hoyri kvøðuljómar
eg eigi fýra fitt og nosslig børn í
Gundadali haldi eg við HB
og Føroya størsta skald er Óðin Ódn

Babtistarnir eru alt ov grammir
nei, bispurin hann hevur meira stíl
eg berjist heldur ei á hvítusunnu
eg eigi allar Varðarnar hjá Mil

At framamenn teir eru psykopatar
so greitt tað er, tað síggja kann hvør ein kleyv
studentarnir sum nassa upp á statin
teir skuldu fingið homluband um reyv

Á ólavsøku eina lítla kenning
annars drekki eg bert mjólk og te
so kenni eg ein mann sum eitur Henning
og hann er hampuligur eins og eg

20 Minnist tú gildið

Minnist tú gildið, vit hinaferð hildu?
- jú, sjálvandi minnist eg tað.
Har vóru tey flestu av okkara bestu
og øll vóru í góðum lag.

Eitt stuttligt kvøld
vit øll høvdu har
men klokkan 12
onkur avdottin var.

Og stuttligt var skemtið,
á Guð, hvat eg flenti
tá Samson segði frá.
Vit gløsini tømdu, og eingin forsømdi
at liggja eftirá.

Eitt stuttligt kvøld...

Tá plátan ei mældi,
tá guitarin spældi
og øll vit sungu við
til sangir og tættir, til gildið sum vátt er
tað hóskar stak væl til.

Eitt stuttligt kvøld...

Musikkur og dansur,
ein frálíkur kjansur
at fara og skemta sær.
Og síðani royna at finna sær eina
ímillum fólkið var.

21 Mítt land

Eg var føddur í hesum landi
her stormarnir herja títt
úr einum reinum og ríkum havi
hevja tindar og fjøll seg frítt
Her syngi eg mínar sangir
um nætur í gleði og ró
um sorgarfullar dagar
hjá okkum og hesari tjóð

Eg vil liva
fyri kærleikan eg fái frá tær
eg vil liva
sum ein spurningur í krevur eitt svar

Eg vaks upp í hesum landi
her tað mangan er kalt og grátt
og prát sum okkum dámar
tað er ongantíð ov smátt
Tey sum einki eiga
skulu ikki hava meir
hóast byrðan altíð lætnar
um vit bera hana fleir

Eg vil liva
fyri kærleikan eg fái frá tær
eg vil liva
sum ein spurningur í krevur eitt svar

Eg havi búð í hesum landi
tá tað sprettur á hvørjari ong
og skip leggja tung at landi
eg fagni væl teirra fong

Mær kenslur í barminum brenna
Føroyar og fólkið her býr
má frælsi vera tín arvur
ein gáva ómetalig dýr

Eg vil liva
fyri kærleikan eg fái frá tær
Eg vil liva
sum ein spurningur í krevur eitt svar

22 Morgun

Morgun og nýføddur grátur
Vælkomin, lítli, stíg inn
í henda heimin sum gestur
Kanska tú dvølur eitt bil.
Um tú vilt korini vita
Best at eg sigi sum minst
Tó, eingin veit um júst títt lív
Skapt er til eydnu og ljós.

Ábyrgdin á tínum herðum
Gáva frá okkum til tín
Byrða, ið tung er at bera
Ber hana betur enn vit.

Heimurin fyri tær opin
Kannar teg gjølla og væl
Merktur av ringastu royndum
Býður tær kortini sess.
Men, tú eigur dagin og ljósið
Tú eigur náttina við
Tú eigur stjørnurnar allar
Tú eigur rættin til frið.

Viljin er sterkasta svørðið
Bítur á harðasta stál
Vónin er bjartasti brandur
Lýsir tær veg fram á mál.
Ábyrgdin á tínum herðum
-Gáva frá okkum til tín

23 Nánd

So rótleyst er sinnið títt, altíð á ferð
tað tykist sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond
enn síggja tað vakra, sum er í nánd?

2. Tær tykir at lívið er keðiligt – grátt,
hvønn er tað tú saknar – hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnir tær hvíld ella frið,
fæst onki at grógva við tína lið.

3. Far innar í stovuna, um hon er trong
og lurta – hon syngur ein stillan song;
hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í
har vantar bert tað – at tú varnast tí.

4. Tann eydnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur hon finst ei í heimahøll?
Tú átti ei friðleysur leita so fjart,
men lært teg at elska tað, sum tú sært.

24 Ró

Sólskinstøgn yvir okkum nú,
luftin fevnandi mjúk,
einsamøll, livandi, eg og tú,
ósøgdu orðini siga mær alt.

Jørðin okkara, himinin við
døggváta grasið lær,
áin lokkar og teskas um frið
alla tíð verð hjá mær.

Sirmið sorgblíða silkibleytt
svalir rodnandi húð,
signað vit og av gleði mett,
aldri var heimur so sannur sum nú.

Dagmett sól søkir niðublund,
klokkan bíðandi slár,
skýmingstrøll seta friðarfund,
hoydi tú hamranna suðandi svar ?

Máni, vøkuljós ver í nátt,
mjørki dýna ver tú,
stíga vit so um dreymagátt,
gandaði heimur, verð altíð sum nú.

Morgun, bíða tú kanst eitt bil,
sov tær megi í nátt.
Vøkumaðurin verja vil,
teskar í tøgnini : “Alt vil tær gott, alt vil tær gott.”

25 Nummar

/:/ Eg eri eitt nummar
eg takið eitt nummar
alt lív mítt eitt nummar
men einki annað nummar
ið vil geva mær eitt nummar /:/

Hvar enn eg vendi mær
tú eyguni sendir mær
eg kann ei ferðast frítt í hesu verð
um tú spyr meg hvør eg eri
og eg svari tær sum er
tú bert minnir meg á
at mítt nummar nýtist her

Eg eri eitt nummar…

Identitetur er
søga í hesu verð
eri bert eitt nummar í rúgvuni
vís títt ID, vís títt tal
tú hevur einki annað val
tað tú hugsar, hvør tú er
tað líkamikið er

Eg eri eitt nummar…

Nú er summar
og tómir lummar
vin tín bummar
tí kassadamur dummar
ikki góðtaka títt nummar

Eg eri eitt nummar…

26 Rundferðin

Eitt fótbóltslið sum TB ei vit hava sæð,
teir vunnu bæði HB og onnur lið so fræg,
so fóru teir til Hetlands við Tjaldrinum ein dag
humørið var tað besta, ið nakar hevði sæð.

Farið fram garpar, vinnið hvønn dyst,
so at vit síggja, at TB er fyrst,
frá málmanni og út á uttasta vong,
ja, leiðarin er við, ja, leiðarin er við,
ja, øll kenna liðið frá Tvøroyrar bý.

Og Niels hevur felagið stovnað,
hann formaður var fyrstu ferð,
og nú er tað felagið stovnað,
so nú alt tað sama ger.
B36, B36, í ár gerast teir føroyameistarar,
B36, B36, í ár gerast teir føroyameistarar.

Fram er altíð fremsta lið,
Fram er altíð fremsta lið.
Á leikvøllum vit rópa okkum hásar við,
Fram er altíð fremsta lið.

Sunnast í Føroyum í ein útsynning
búleikast sumbingar um fjørðin kring,
her býr eitt mergjað fólkaslag,
í ítrótti sýna okur tað.

Liðið tað eitur KÍ; KÍ tað eru vit,

vit hava hvítan og bláan lit,
ja, KÍ, tað eru vit.

Eiðis Bóltfelag var einaferð komið nær,
ja, so nær at tað mundi doyð út,
men so fingu teir eitt mál og hartil ein pokal
drívið á, drívið á, drívið á.

Her kemur GÍ stavað við G,
GÍ er nakað heilt fyri seg,
segði tú G av fyrstan tíð,
so mást tú eisini siga Í.

Á, vit halda øll við NSÍ,
á, vit halda øll við NSÍ,
vit stuðla teir alt tað, vit megna,
úrslit tá vit munnu fá.

Men kenna tit eitt fótbóltslið,
sum altíð er á ferð,
og mangur ein tá frøist við
tað vakra spæl, ið er.

:/ Suður norð, eyst og vest, allar flest,
vita sjálvandi, at HB skorar mest,
hartil treyst, HB allastaðni best. :/

27 Seinasta vaktin

Alt hann átti á fold var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð;
hann var gamal og lá til at doyggja,
og hann teskaði eymt hesi orð:

“Leið meg eina ferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt,
lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kai hevur lagt.”

Hetta far var mítt heim gjøgnum lívið,
og tað bar meg í suður og norð
Nú til hvíldar eg ruraður blívi,
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín deksvakt er komin at enda,
og mítt tørn til at stýra er av
Kann eg ongantíð út aftur venda
á tað stóra og brúsandi hav.

28 Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsrút:
„Hey, latið springið ganga!”
Koyrir so á motorin,
snotilig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyðring,
loggið bert snurrar ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.
„Gerið nú greitt bæði trossar og gørn,
tí nú setast skal!”

Setan var góð, væl teir fingu í
á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út,
av tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda,
aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er,
„komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom, fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!"

Sigla so inn aftur leygarkvøld,
teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild,
man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar,
umframt teir sildabassar,
sum gørn teirra seta og fanga sær sprund
nú eitt leygarkvøld.

29 Syngja sama lag

Um eg nú seti meg hjá tær,
Vilt tú so syngja fyri mær,
Tí mær leingist so at hoyra teg,
Sig at tú enn elskar meg!

Ongantíð tú sigur meir,

Kom babba góði balla meg,
Sig mær eina søgu og signa meg,
Jesu pápin verjur teg og einglar teir!

Hjarta mínum leingist so at finna inn til tín,
Lítli eingil mín sing fyri mær,
Sig mær tít goymistað,
So eg kann finna inn,
Skilja tínar tankar
Sig mær hví tú goymur teg,
Eg vil so fegin tað,
At tú og eg vit syngja sama lag.
Babba kom og set teg her,
Og eg skal syngja fyri tær,
Um eitt lítið hjarta sum er mær nær,
Eingin er sum tú í hesi verð!

Í huga mínum altíð tú,
So tá eg tegni tegni eg,
Lítla heita hjarta sum varðir meg,
Og vita skalt tú at eg elski teg!

30 Tú

Tú, ja tú
Vilt tú vera mín í kvøld
Vilt tú liva saman við mær
Men bert til morgun aftur er

Og tað er tú, ja tú
Við stórum klárum eygum
ið iva í móti tær
Eg seti mina kós

Og eg fevni rundan um teg
Leggi hond á lør og bróst
Eg merki varrar tínar taka um mín munn
Og fingrar finna oman
Har kroppar verða eitt
Og ferðin hon er byrja til eitt stað
Har eingin hevur verið fyrr

Ja, eg fevni rundan um teg
Leggi hond á lør og bróst
Eg merki varrar tínar taka um mín munn
Og tungan finnur oman
Har kroppar verða eitt
Og ferðin hon er byrja til eitt stað
Eingin hevur verið fyrr